

MITÄ TEHDÄ?

Pekka Ervastian esitelmä 8.1.1933

Kysymykseen: "Sattumako vaiko sallimus?" on olemassa, niinkuin tiedämme, kolmaskin vastaus. Viime kerralla puhuimme materialismista ja kirkollisesta kristinuskosta, ja kuvasimme millä tavalla ne vastaavat tähän kysymykseen. Mutta on olemassa kolmaskin, hyvin vanha vastaus tähän samaan kysymykseen.

Se vanha vastaus perustuu, kuten tiedämme, siihen, että sanotaan ihmisen olevan jälleensyntyvän olennon. Hän on – niinkuin viime kerralla mainitsimme – henkiolento, ja henkiolentona hän syntyy uudestaan ja uudestaan tähän maailmaan, käy täällä koulua, oppii ja viisastuu, kehittyy moraalisesti ja älyllisesti ja kaikella tavalla, ja lähenee vähitellen sitä täydellisyysihannetta, josta kaikki uskonnot ja melkein kaikki maailmankatsomukset ovat aina puhuneet. Jokainen elämänymmärrys tähtää johonkin päämaaliin. Kaikissa vakavissa elämänymmärryksissä on ymmärretty, että ihmisellä on joku siveellinen päämaali. Hän ei ole turhanpäiten täällä, vaan oppiakseen ja kehittyäkseen. Ja mihin päin ihminen kehittyy ja mikä on ihmisen ihanne? – Se on se ihanne, jota nimitämme täydellisyydeksi. Koska evankeliumissa sanotaan: "Teidän on tultava täydellisiksi, niinkuin teidän Taivaallinen Isänne on täydellinen", sentähden me ihmiset kehityimme sitä päämaalia kohti ja olemassa olo on järjestetty sitä silmällä pitäen. Olemassa olo on sitä varten jälleensyntymistä ihmiselle, ja sitä johtaa ja hallitse karman laki. Me nimitämme sitä lakia täällä kristikunnassa karmaksi, sillä jos nimittäisimme sitä kohtalon tai sallimuksen laiksi, tai muuksi, käsittäisimme helposti asian

väärin. Mutta kun nimitämme sitä vanhalla itämaalaisella nimityksellä, silloin ymmärrämme heti, mitä sillä tarkoitetaan, koska olemme päässeet selville, mitä karma merkitsee. Karma on syysuhteen laki, joka johtaa olemassa oloa, ja joka tekee, että me itse punomme kohtaloamme, langoista kudomme jonkun vaateen, ja itse olemme syypäitä ja samalla ansioituneita oman kohtalomme suhteen. Mutta mitä meidän kaikista teoistamme ja ponnistuksistaamme ja kehityksestämme tulisi, ellei elämässä itsessään olisi se toinen laki, jota myöskin on nimitetty armon laiksi. Varsinkin tässä kristikunnassa on nimitetty sitä niin, sitä armoa, rakkautta, joka on kaiken takana, joka kutsuu ja käskää meitä kulkemaan täydellisyyttä kohti. Mitä jos olisi vain syysuhteen laki, joka määräisi, että meidän pitää niittää, mitä kylvämme, aina niittäisimme pahaa, jota olemme kylväneet. Vaan on olemassa sallimus, kutsuva, vaativa hengen laki, joka näyttää ihanteen ja kehoittaa kulkemaan eteenpäin elämän tiellä. Se suuri armon ja rakkauden voima on vielä kaiken takana. Ja tällä tavalla me siis ihmiskuntana ja yksilöinä kuljemme eteenpäin elämän tiellä, ja kehitymme ilossa, vastoinkäymisissä ja myötäkäymisissä.

Nyt on tämän elämänymmärryksen valossa tarkastettava niitä kahta Jeesuksen elämän yhteydessä esiintyvää tapausta evankeliumissa, jotka juuri viittaavat näihin asioihin, ja jotka viittaavat niihin niin viisaalla tavalla, että me emme saa myöskään joutua mihinkään väärinkäsityksiin. – Toinen niistä on Siloamin tornin kaatuminen, jossa kahdeksantoista henkeä sai surmansa, ja toinen on evankeliumin kertomus sokeana syntyneestä miehestä. – Jos kiinnitämme huomionsamme siihen jälkimäiseen kertomukseen, niin opetuslapset – niinkuin muistamme ja niinkuin viimekerrallakin mainittiin – kysyivät Jeesukselta: ”Kuka teki syntiä, tämäkö vai hänen vanhempansa, niin että hän oli syntyvä sokeana?” – Silloin Jeesus vastasi: „Ei

tämä ole tehnyt syntiä, eikä hänen vanhempansa . . . “ – Nyt huomiomme kiintyy heti opetuslasten kysymykseen: ”Kuka on tehnyt syntiä j.n.e.“ Opetuslapsilla oli siis selvänä, että pitää olla syy; ettei tapahdu mitään maailmassa, jollei ole syytä. Heillä on ollut selvillä syysuhteen laki. Mutta he eivät ole ainoastaan noin yleistieteellisesti, objektiivis-luonnollisesti, kysyneet syytä tähän, sillä silloin voisi ehkä luonnollisella tavalla selittää, mikä oli aiheuttanut äidin kohdussa sen. Mutta he kysyivät moraalisesti. Tässä on elävä tapahtuma. Tässä oli ”ihminen“, joka oli syntynyt sokeana, ja se syy täytyi olla inhimillisesti käsitettävissä, koska ihminen on ymmärtävä olento, siveellinen olento, joka ymmärtää vastakohtat, ja jonka järki, omatunto ja sisäinen olemus sanovat, että hyvän täytyy aina voittaa, ainakin lopullisesti. Hän, siveellinen olento, ei ole voinut syntyä sokeana, ellei ole takana moraalinen syy. Ja sentähden he kysyvät, mikä on se moraalinen paha, joka on synnä siihen, että tämä mies on syntynyt sokeana. Vastauksessaan Jeesus nyt ei silloin selitä aivan juurta jaksain, vaan sanoo: ”Ei ole tämä mies, eivätkä hänen vanhempansa tehneet syntiä, että hän syntyi sokeana.“ Hän siis sanoo: Ensinnäkin te ette saa uskoa perinnöllisyyden lakiin, että luulette, että vanhempien synnit voisivat moraalisina tekoina vaikuttaa lapsiin. Lasten täytyy olla vapaita olentoja, heidänkin. He eivät voi ottaa kantaakseen vanhempien syntejä, ilman että heillä olisi itsellään syytä periä vanhemmiltaan jonkun synnin seuraus. Älkää siis luulko – sanoo Jeesus, – että vanhempien synnit voisivat aiheutta periytyä lapsille, viattomille lapsille. Mutta tämä mies ei ole liioin tehnyt syntiä. Hän syntyi sokeana. Hän olisi korkeintaan äidin kohdussa tehnyt syntiä. Mutta se on järjetöntä. Ei voi ajatella, että pieni lapsi tekisi äidin kohdussa syntiä. Ei se kykenisi siihen. Päinvastoin – sanoo Jeesus, – olenhan opettanut, että lapsille kuuluu Jumalan valtakunta, ja

teidän täytyy tulla heidän kaltaisekseen, että voisitte tulla Jumalan valtakuntaan. Lapsi ei ole voinut tehdä syntiä. – Ja silloin Jeesus sanoo sanan: ”Näin on tapahtunut, että Jumalan teot tulisivat näkyviin.“ – Mitä ne ovat silloin ne Jumalan teot? Ne ovat sitä samaa, jota sanskritinkielellä sanotaan karmaksi. – Se on: että karma tulisi näkyviin. Sitä varten tämä mies on syntynyt sokeana. Se on hänen karmansa. Hän ei ole tehnyt mitään, mutta karma on se ihmeellinen laki elämässä, että jokainen ihminen personallisena olentona, joka on elänyt maan päällä, jättää jälkeensä karman, ja se tulee esille joskus myöhemmin. Seuraukset itse siemenenä kasvattavat jonkunlaisen kukan eli puun, ja tämä karmallinen puu, tämä seuraus, se ilmenee uudestaan, se ilmenee jossain uudessa persoonallisuudessa. Tästä nyt – niinkuin tiedämme – buddhalaiset ovat hyvin tarkkoja. He, jotka ovat puhuneet karmasta aina, ovat selvillä siitä, että se on karma, joka syntyy jälleen – ei sama persoonallisuus. Ja etelä-buddhalaiset esimerkiksi eivät usko mihinkään semmoiseen tajuntaan, joka olisi pysyväinen toisesta ruumistuksesta toiseen. Etelä-buddhalaiset ovat hieman materialistisempia, mutta he uskovat jälleensyntymiseen ja karmaan sillä tavalla, että seuraukset yhdestä persoonallisuudesta synnyttävät uuden persoonallisuuden. He eivät näe siinä mitään yhteistajuntaa enää. Se on karma, joka syntyy uudestaan. Ja kun katselemme asioita persoonallisuuden kannalta, niin huomaamme, että se on kuolevainen, joka häviää. Se ei elä ruumistuksesta toiseen, vaan häviää. Ihminen on kuolevainen persoonallisena minä-olentona. Se ihminen, jota tällä kertaa sanotaan Paavoksi tai Pekaksi, se ihminen kuolee ja kuoleman jälkeen elää jonkunlaisena kaikuna, mutta kun karman hetki lyö ja syntyy jälleen, niin syntyy uusi ihminen. Se on vanhan karma, mutta ei ole sama kuin tuo vanha persoonallisuus – ei Paavo, eikä Pekka. Ja etelä-buddhalaiset ovat tyytyneet tähän

näkökantaan, ja se tekee meihin länsimaalaisiin silloin verrattain pessimistisen ja surullisen vaikutuksen ja tunnelman. Kuinka ihmiset voivat ajatella niin toivottomasti! Hehän uskovat silloin kuolemaan; että ihminen häviää olemattomiin. Asia olisi surullinen, elleivät buddhalaiset myöskin uskoisi nirvanaan. Ja he uskovat silloin, että ihmisessä on jotain omaa minuuttansa, joka voi saavuttaa semmoisen autuuden tilan, jota kutsutaan nirvanaksi. Se mielen ja sielun tila, joka oli esimerkki Buddhalla, täytyy ihmisen saavuttaa. Kun ihminen pyrkii ja siveellisesti kulkee Buddhan jälkiä, noudattaa kaikkia hänen käskyjään ja on todellinen buddhalainen, joka siis luopuu kaikesta synnistä, pyrkii kaikkeen hyvään, puhdistaa omaa sydäntään, niinkuin on kaikkien buddhain neuvo, silloin hän voi saavuttaa nirvanan. Ja kun hän sen saavuttaa, ei hän kuole. Silloin hän on saavuttanut iankaikkisen olotilan; hän ei kuole. Se ei ole, se usko, pessimistinen. Se tuntuu heistä siltä, että heidän kannaltaan personallisuus kuolee. Heidän elämänymmärryksensä sanoo, että koko olemassa olo on surua ja vaikeutta. Ajatelkaamme asiaa siltä kannalta kuin Buddhakin ajatteli, että koko olemassa olo on synkkää. Ilot ovat haihtuvia, surut ovat todellisempia kuitenkin. Kun ne kohtaavat meitä, tuntuvat ne todellisemmilta – on kuin heräisimme enemmän. Kun kova suru kohtaa, tai tulemme sairaiksi, silloin tunnemme niissä tuskissa paljon enemmän. Mutta jos olemme rauhallisella mielellä, emme muista mitään, nukumme melkein siihen. Mutta kun kohtalo pistää meitä sydämeen, silloin huomaamme, että elämän todellisuus on kaamea. Ja kun Buddha puhui siitä kaameudesta, hän tahtoi vaan herättää ihmisiä pyrkimään nirvanaan. ”Pyrikikää pois tästä harhapersonallisuudesta, kaikista suruista ja iloista, silloin voitte saavuttaa nirvanan ja voitte maailmaa auttaa.” Buddha tahtoi herättää ihmisiä totuutta näkemään ja pyrkimään kaikesta pahasta pois. ”Sen

takana on suuri ilosanoma, että voitte saavuttaa nirvanan. Voitte päästä tietämään, mikä on lopullinen tarkoitus tässä olemassa olossa. Pääsette täydellisiksi, rauhallisiksi ja onnellisiksi.“ Ja jos ken, niin Buddha vaeltaessaan näytti esimerkkiä onnellisesta ihmisestä. Koska hän oli alakuloinen tai epä tietoinen? Aina hänellä oli iloista sanottavaa jokaiselle. Aina hän osasi neuvoa parhaita. Joka aamu hän mietiskelysään kutsui ihmissieluja luokseen, ja näki keitä tulee hänen luokseen, ja mietiskelyssään hän oli nähnyt, miten hän auttaa heitä. Aina hän auttoi ja aina hän oli onnellinen. Neljäkymmentäviisi vuotta hän kulki silloin Intiassa. Ja ajatelkaamme, – Intian kansa kunnioittaa aina niin henkistä elämää, että he antoivat hänen puhua sekä kuninkaille, että köyhille kuin rikkaillekin. Ei häntä otettu kiinni, ristiin naulittu, eikä poltettu. Ihmeellinen on tuo Intian kansa, joka antoi profeettain puhua. – Ja ihminen on siis tältäkin kannalta kutsuttu jälleensyntyvänä olentona iloon ja onneen, kutsuttu täydellisyyteen. Meillä on hieman toinen näkökanta. Niin mekin olemme saaneet kuulla, että ihminen jälleensyntyvänä säilyttää jotain, on tajunta, joka kulkee syntymästä toiseen. On yhteinen tajunta, joka on kuin lanka, johon pujotetaan helmiä, ja ne ovat eri jälleensyntymiset, jotka yhdessä muodostavat suuren pitkän ketjun, ja tämä lanka, joka ne kaikki yhdistää, on se ihmisen sisäinen henki, jota nykyaikaisessa teosofisessa kielessä olemme tottuneet nimittämään ihmisen korkeammaksi minäksi, ihmisen tosi-minuudeksi. Mistä ihmisen personallinen minä syntyisi, ellei olisi jokin semmoinen salaperäinen korkeampi minä, jonka ääni ei välittömästi kuulu, mutta joka heijastuu siihen meidän ihmisyksilöiden tavalliseen tajuntaan. Mutta meidän täytyy käsittää, että, korkeampi minä ei ole aivan samanlainen kuin personallinen minämme. Meidän personallinen minämme on ehkä joskus kuva tuosta korkeammasta

minästä, mutta ehkä se on useasti kuin irvikuva todellisesta korkeammasta minästä, sillä sen tajunta on aivan henkistä laatua, ja meidän personallinen minämme on aivan kuin olemassa sitä varten, että tämä korkeampi minä personallisuuksien avulla loisi itselleen iankaikkisen minätajunnan, joka on silloin pukeutunut jonkinlaiseen muotoon. Tämä korkeampi minä siis kulkee syntymästä toiseen, ja se on se, joka kantaa kaikki seuraukset, vaikka se kantaminen sitten näkyy uudessa personallisuudessa. Korkeampi minä ei voi itse kärsiä sillä tavalla kuin alempi minä. Korkeampi minä voi tavallaan kärsiä. Se ehkä voi surra ilman mitään vihlovaa tuskaa. Siinä ei ole semmoista tuskan tunnetta kuin meillä on astraaliruumiimme avulla mahdollisuus tuntea. Ja kuitenkin voimme sanoa, että se voi surra ja myöskin iloita. Sen oma olemus on autuutta ja kirkkautta. Se on onnellinen itsessään, tuo korkeampi minä, ja kuitenkin se jossain merkityksessä voi surra. Se personallisuuksien kautta luo ja kantaa kärsimykset. Voimme kyllä saada pienen vertauskuvan personallisesta olemuksestamme – ruumiistamme. – Kun esimerkiksi opettelemme kirjoittamaan, soittamaan, tai mitä tahansa, ensin sormemme, silmämme ja huomiokykymme ovat kömpelöt. Sormemme ovat hyvin kömpelöt, jos tahdomme viulua tai pianoa opetella soittamaan. Emme osaa ollenkaan soittaa ja tunnemme kuin tuskaa sisässämme, – että merkillistä, kun en osaa nähdä nuotteja ja soittaa. Mutta vähitellen opimme. Näemme alussa kyllä, miten pitäisi olla. Näemme toisen esimerkiksi soittavan, mutta näemme, ettemme saa samaa aikaan kuin toinen. Siten se on kaikessa täällä maan päällä. Mutta vähitellen opimme. Sitten unohdamme lopulta kokonaan, että meillä sormia onkaan. Ei meidän tarvitse ajatella pianon tangetteja, ei viulun kieliä, ollenkaan. Kaikki käy kuin itsestään ja osaamme vain ajatella itse sitä sävellystä, jota soitamme. Se soi meidän

sisässämme ja kätemme tottelevat koneellisesti. – Tässä on meillä vertauskuva siitä, kuinka minuuskin vähitellen luo itselleen personallisuuden ruumistus ruumistukselta. Kyllä se minuus näkee täydellisyyden ja mihin päin on mentävä, ja se ei osaa heti. Personallisuus tietysti on paljon elävämpi ja tietoisempi jälleensyntyvään minään, kuin meidän sormemme ovat meidän aivotajuntaamme. Personallisuus on itsenäisempi. Sitä voi houkutella ulkonainen maailma, että se kulkee pois siitä, mitä minuus tahtoi. Ja silloin minuus suree – sanomme, – enkeli itkee, niinkuin saduissa kerrotaan. Korkeampi minä katselee ihannetta ja kärsii siitä, että se ei ole osannut vielä luoda semmoista personallisuutta, joka tottelisi, vaan se personallisuus on uppiniskainen. Mutta vähitellen se oppii. Vähitellen luodaan uutta ja uutta. – Nyt Jeesuskin, kun hän sanoo noin, että tämä mies ei ole tehnyt syntiä, vaan hänessä tulee ilmi Jumalan työ eli karma, niin Jeesuskin tarkoittaa sillä siis: Tämä mies, joka nyt syntyi sokeana, ei hän ole voinut mitään syntiä tehdä, mutta hänessä ilmenee karma. Se minuus, joka hänessä nyt asuu, on asunut personallisuudessa, joka on erehtynyt sillä tavalla, että se nyt on saanut syntyä sokeana. – Ja samalla siinä esimerkissä tulee esille toinenkin puoli asiassa, sillä Jeesus sanoo: Minä teen myöskin Jumalan tekoja. Minä olen niinkuin karma, niinkuin ihmisten karma, ja minä voin siis tietää, mikä on kunkin ihmisen karma. Mutta minä olen samalla Isän Poika, edustan sitä rakkautta, joka vetää kaikkia ylöspäin. Siis nyt minäkin tiedän, että tämän sokean miehen karma on kulunut loppuun, mutta hän kyllä jäisi sokeaksi yhä edelleen, kunnes kuolisi – varhemmin tai myöhemmin. Juuri sentähden, että hänen sokeus-karmansa on jo suoritettu, luonto ei voisi siihen mitään. Te toiset ihmiset ette voisi mitään, vaikka hän on suorittanut karmansa. Mutta koska minä olen tässä, joka tunnen ja tiedän karmasta ja olen samalla Jumalan

rakkauden ilmennys, niin minä voin nyt antaa tälle sokeana syntyneelle näkönsä takaisin, sentähden, että se todella vaikuttaa häneen – hän tulee siitä kiitolliseksi. – Kun ihminen on sairas ja tulee terveeksi lääkärin avulla, ei hän tule siitä niin iloiseksi, että se muuttaisi hänen elämänsä. Ihminen luottaa, että lääkäri parantaa, ja kun lääkäri parantaa hänet ja hän tulee terveeksi, on hän iloinen ja onnellinen. Mutta hänen jokapäiväinen järkensä sanoo hänelle, että tiede on edistynyt niin, että ihminen pääsee vaivoistaan. Mutta se ei vaikuta häneen järkyttävästi, vaikka hän on iloinen. Mutta kun ihminen on valmistunut pitkän kokemuksen jälkeen ottamaan vastaan terveyttä, se vaikuttaa järkyttävästi, kun se tulee yhtäkkiä. Nyt tämä mies aivan muuttuu. Hän on sisässäänkin vaeltanut pimeydessä. Hän ei ole tiennyt, mikä voima hallitsee maailmaa. Hänellekin se on antanut kärsimystä. Onko Jumalakaan? Hän on pysynyt nöyränä, Jeesus parantaa hänet sillä seurauksella, että tuo sokea mies tulee aivan uudeksi ihmiseksi. Hän on ymmärtänyt olemassa olon ja elämän ja nyt hänen päivänsä kuluvat kiitoksessa. Hän saarnaa toisille Jumalasta, kertoen kuinka suuri armo on hänelle tapahtunut. Sentähden Jumalan teot tulivat näkyviin tuossakin teossa, tuossa sokeassa mieheissä. Me teosofeina ymmärrämme tämän armon ja karman oikealla tavalla, kun ymmärrämme, millä tavalla se oli

Toinen kertomus on tuo Siloamin tornin kaatuminen. Jeesus sanoi: "Luuletteko, että kaikki ne galilealaiset, jotka menettivät henkensä, että ne olivat niin kauhean syyllisiä muihin verraten, tai että ne kahdeksantoista miestä, jotka saivat surmansa Siloamin tornin kaatuessa, olisivat olleet niin syntisiä verrattuna teihin toisiin. Te itse voitte tulla tapetuiksi. Ei teidän tule olla ylpeitä millään tavalla." – Näinhän puhuttiin viime kerralla ja nyt meidän siis tulee katsella tätä tapahtumaa karman kannalta. Mitä karmaa tässä täydentyi? Minkätähden

Jeesus sanoi, että eiväthän ne ole enemmän syyllisiä kuin te toisetkaan? Oliko se siis sattumaa? Materialistit mielellään sanoisivat, että se on sattumaa. Mutta kuinka me ymmärrämme sen karman kannalta? Oliko se sattumaa? Onko sattumaa? – Meidän on ymmärrettävä sillä tavalla, että elämässä on yleensä kaksi mahdollisuutta. Toinen on se, että me saamme ylitsemme vanhan karmamme. Saamme sovittaa sen. Toinen mahdollisuus on se, että luomme jotain uutta karmaa; panemme alulle jotain uutta. Ajatelkaamme, että meidän elämämme osaksi vain on vanhaa karmaa. Me teemme myöskin uutta. Missä vanhan karman niittäminen parhaiten näkyy? Itse meidän syntymisestämme. Se on aina karman määräämä. Me synnymme sillä tavalla kuin meille on mahdollista syntyä. Vanha kohtalo määrää. Sentähden voimme tehdä horoskoopin. Se tuntuu mahdottomalta meistä ensin, että voi lukea taivaan tähdistä ihmisen kohtalon, mutta sen voi ymmärtää sillä tavalla, että kaikki tähdet ja kaikki mitä on olemassa, on kokonaisuus ja se vaikuttaa aina olemassaoloon. Me voimme ymmärtää, että itse syntyminen mukautuu kaikkien voimien mukaan, jotka vaikuttavat maailmankaikkeudessa. Kaikki taivaan kappaleet näyttävät, mitkä voimat vaikuttavat nyt sillä hetkellä, mitkä voimat voivat keskittyä yhteen kohtaan maan pinnalla ja vaikuttaa siihen ja siihen olentoon, joka syntyy. Me voimme käsittää, että jälleensyntyvälle ihmiselle valitaan sopiva hetki, jolloin se voi syntyä. Silloin se saa määrättyt ominaisuudet ja voimat omaan itseensä, jotka ovat yhteydessä sen karman kanssa. Sen personallisuuden karma, se joka on tulos edellisestä elämästä, on pakoitettu syntymään määrättyllä hetkellä, jolloin kaikki nuo voimat voivat yhdessä luoda määrätyn personallisuuden. Minähän olen nyt puhunut aivan deduktivisesti, mutta tiedämme, että horoskooppia voi tutkia aivan empirisesti ja huomata, kuinka ihmisissä ovat ne määrätty

ominaisuudet. Siinä syntymähetkellä näkyvät ne mahdollisuudet, mitkä ovat tuolla vastasyntyneellä personallisuudella. Ja sitten näkyy myöskin muuta. Siinä on kuin hahmoiteltu määrätyt elämän tapahtumat. Ehkei kaikki, mutta esimerkiksi semmoinen elämän tapahtuma kuin avioliitto. Ja jos se ei ole suorastaan niin pakolliseksi kirjoitettu, että sinä ja sinä vuonna hän menee avioliittoon, on kuitenkin kirjoitettu, että sinä ja sinä vuonna luultavasti hän menee avioliittoon. Ainakin on niin voimakkaita vaikutuksia, että hänen täytyy olla voimakas personallisuus itse, voidakseen vastustaa niiden tähtien vaikutusta. Sitten voi horoskoopissa näkyä myöskin niin, että sinä ja sinä vuonna voi olla mahdollisuuksia avioliittoon. Astrologi sanoo: sinä vuonna ja sitten taas sinä vuonna. Hän sanoo, että niinä ja niinä vuosina on mahdollisuuksia, mutta ei ole sanottu, että toinen menee avioliittoon. Joka tapauksessa horoskoopistakin jo voi nähdä tuommoisia joitakuita tärkeämpiä tapauksia ihmisen elämässä, mutta muuten on kaikki kuin tyhjää. Joka päivä on kuin tyhjä paperi, jota aletaan vasta kirjoittaa. Personallisuus syntyy ja elää tässä elämässä, ja niittää vanhaa karmaa, kohtaa ihmisiä, joille hän on velkaa, tai joilta hänellä on saatavaa. Tai sitten häntä kohtaa onnen tai onnettomuuden tapaus. Mutta suurin osa on kirjoittamatta. Jos hänellä on vanhaa karmaa, on myöskin mahdollisuus luoda uutta karmaa. Jos ihminen on voimakas, hän aivan kuin kieltää kaikki tähdet; hän nousee kaikkien tähtiensä yläpuolelle ja nousee nirvanaan, niinkuin Buddha. Sanotaankin, että tähdet eivät pakoi; ne antavat ainoastaan taipumuksia. Mutta harva ihminen on niin voimakas, että hän kulkee kaitaa tietä Jumalan valtakuntaa kohti; että kulkee pystyssä päin sitä tietä pitkin, eikä anna karman vaikuttaa mitään. Se on verrattain harva ihminen kuitenkin. Useimmat meistä kuitenkin tottelemme karman käskyjä. Me noudatamme merkillisiä vaistoja,

päähänpistoja, taipumuksia ja haluja, jotka meissä elävät ja tunkevat eteenpäin meitä. Sillä emme me ihmiset elä niin paljon aivotajunnan-, kuin alitajunnan mukaan. Tiedemiehetkin sanovat, että on se merkillinen, salaperäinen elämänvoima, joka vie ihmistä eteenpäin. Yksi ja toinen on sanonut minulle: kyllä se on merkillinen tuo avioliitto. Enhän minä meinannut siihen mennä – olisi ehkä ollut parempi olla ilman, – mutta minun täytyi. Ja siinähan voi olla jokin kohtalo. Mutta on esimerkiksi rikollisia, jotka sanovat, etteivät he tiedä, mikä heihin meni, kun he varastivat. Ja eivät he tiedä, mikä heidän päähänsä meni, kun he kirjoittivat väärän vekselin – ”saakeli sentään!” Sitten kun he istuvat vankilassa, he ihmettelevät sitä ja katuvat. Tämän me tiedämme, että ihmisten yleinen kokemus on, että he eivät ole oikein täydessä järjessään, kun he tekevät jotain, jota he sitten katuvat. Se on vaistomainen voima heidän sisässään, joka pakoittaa heitä, ja sitten he saavat istua vankilassa. Se on karmaa. Sentähden sanotaankin, että tavallisissa oloissa ihminen ei voi paeta omaa kohtaloansa. Sillä tavalla sanotaan jokapäiväisessä puheessa: Ei sitä voi kohtaloaan välttää. Mutta kuitenkin ihminen voisi sen tehdä, mutta kyllä ihmisen pitäisi silloin olla viisaampi, kuin mitä olemme nyt. Ja kun ajattelemme sitä Siloamin tornin kaatumista, ymmärrämme, että ne ihmiset, jotka sattuivat kulkemaan tornin ohi, kyllä he kovasti katuisivat, jos olisivat sitä tilaisuudessa tekemään. – ”Mikä hulluus tuli minun päälleni, että minun piti kävellä juuri surman suuhun?” – Sillä tavalla ihmiset voisivat resoneerata, jos he voisivat vielä resoneerata. – Me voimme silloin kysyä: oliko se sattuma, vai heidän karmansa? – ja me voimme sanoa, että se oli heidän karmansa. Karma, että heidän piti tapaturmaisesti kuolla jossain määrättyssä iässä, koska he olivat lopettaneet itsensä edellisessä elämässä. Se on tavallinen syy, jos ihmisen pitää tapaturmai-

sesti kuolla jossain määrättyssä ijässä. Se on seurausta siitä, että ihminen on ennen ottanut hengen itseltään siinä ijässä. Sanokaamme nyt, että kymmenellä heistä oli tällöinen karma, että heidän piti kuolla äkkiä. Ei se ollut silloin sattumaa, että he menivät sen tornin ohi. Heillä oli samanlainen pakotus kuin joillain toisilla oli mennä johonkin muuante. Ehkä joku ajatteli: minäpä kävelen tuonne tornille ensin ja menen sitten kotia. — Sitten henkimaailmasta henkiolento voi kuiskata: mene sinne ja sinne. Henkiolento vaikuttaa suggestiivisesti ja herättää semmoisen ajatuksen ihmisessä. — Ja joissakuissa se ajatus tulee suoraan hänen omasta korkeammasta minästä, joka kuka ties on katsellut ja ajatellut, että ei tälläkään elämä ole mennyt niin hyvin eteenpäin, että voitaisiin välttää tuo kohtalo, seuraus menneisyydestä; kyllä sen täytyy tapahtua nyt. Ja silloin se korkeampi minä vaikuttaa ihmiseen niin, että hänen täytyy mennä Siloamin tornin luo. Niin se on siis ollut niillä, jotka kohtasivat karmansa, mutta sanomme, että voi olla muutamia, joille se ei ollut suoranaista karmaa, että se olisi ollut vanhan kylvön niittämistä, vaan he loivat jotain uutta. He menevät sinne tahtomattaan. Heidän korkeampi minänsä johtaa heitä sinne. Se näkee, että se tekee heille hyvää. Nyt kuolema vaikuttaa, että heille tulee määrättyjä vaikutuksia ja kokemuksia kuoleman jälkeisessä elämässä. Se vaikuttaa tulevassa elämässä, että jos heitä uhkasi äkillinen vaara, tulevat he pelastetuiksi. Niin korkeampi minä johdattaa joitakuita ihmisiä, — niinkuin tässä Siloamin torni kaatuu niiden päälle, joille se on karmaa, sekä niiden päälle, joille se on kuin armoa, jotka ovat saaneet kuin mestariltaan luvan aloittaa jotain uutta hyvää.

Pikakirj. R. Kuosma

Esitelmä on julkaistu kirjassa *Karma ja sairaudet*, 1947.